

Arrest

nr. 81 887 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 oktober 2011 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de derde verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX, die tevens verschijnt voor de eerste, tweede en vierde verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 14 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden op diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 januari 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arresten van 14 juni 2011 (RvV 14 juni 2011, nrs. 63 088, 63 087, 63 086, 63 085).

1.3. Verzoekers dienden op 19 juli 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 augustus 2011 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoekers dienden op 15 september 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 18 oktober 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…) Overwegende dat de betrokkene op 14 april 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 april 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 januari 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juni 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 juli 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dinets Vreemdelingenzaken op 3 augustus 2011. Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een vonnis dd. 16/03/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een brief van de burens met enkele van hun identiteitskaarten naar voren brengt waarin deze stellen dat de betrokkene in hun complex woonde waarbij opgemerkt moet worden een verklaring van de burens van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest van verzending, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn huis nog steeds verzegeld is en dat hij nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen betrekking hebben op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.(…)”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(…) Overwegende dat de betrokkene op 14 april 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 23 april 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 januari 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juni 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 juli 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 augustus 2011. Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een vonnis dd. 16/03/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zij een brief van de burens met enkele van hun identiteitskaarten naar voren brengt waarin deze stellen dat de betrokkene in hun complex woonde waarbij opgemerkt moet worden een verklaring van de burens van de betrokkene geen officieel door de

autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest van verzending, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat haar dossier nog steeds geopend is en dat zij nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen betrekking hebben op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op haar gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.(...)"

Ten aanzien van derde verzoeker:

"(...) Overwegende dat de betrokkene op 14 april 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 april 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 januari 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juni 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 juli 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dinets Vreemdelingenzaken op 3 augustus 2011. Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vader, C.(...) T.(...) S.(...) S.(...), ov 6418036, een vonnis dd. 16/03/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vader een brief van de bureaus met enkele van hun identiteitskaarten naar voren brengt waarin deze stellen dat de betrokkene in hun complex woonde waarbij opgemerkt moet worden een verklaring van de bureaus van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vader een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest van verzending, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn huis nog steeds verzegeld is en dat hij nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen betrekking hebben op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Ten aanzien van vierde verzoeker:

"(...) Overwegende dat de betrokkene op 14 april 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 april 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 januari 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juni 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 juli 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dinets Vreemdelingenzaken

op 3 augustus 2011. Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vader, C.(...) T.(...) S.(...) S.(...), ov 6418036, een vonnis dd. 16/03/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vader een brief van de burens met enkele van hun identiteitskaarten naar voren brengt waarin deze stellen dat de betrokkene in hun complex woonde waarbij opgemerkt moet worden een verklaring van de burens van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vader een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest van verzending, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn huis nog steeds verzegeld is en dat hij nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen betrekking hebben op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptio obscuri libelli op. Volgens haar is het beroep niet ontvankelijk omdat zij moet gissen naar de juridische gronden waarop het beroep is gebaseerd.

3.2. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat verzoekers een schending van de materiële motiveringsplicht wensen aan te voeren aangezien zij de motieven van de bestreden beslissingen citeren en hierop kritiek leveren. Aangezien de bewoordingen van het verzoekschrift toelaten om de kritiek van verzoekers te begrijpen, kan de verwerende partij niet worden bijgetreden.

De exceptio obscuri libelli wordt verworpen.

4. Over de bevoegdheid van de Raad

4.1. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift “(...) de bestreden beslissing te hervormen en hun asielaanvraag in overweging te willen nemen op grond van nieuwe elementen zodat zij de kans krijgen aan te tonen dat zij de hoedanigheid van vluchteling conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet , minstens de subsidiaire beschermingsstatus.(artikel 48/4 van de vreemdelingenwet) kunnen genieten”.

4.2. De Raad wijst erop dat hij in het voorliggende geschil, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter en het hem dan ook niet toekomt om de beslissing te hervormen of in de plaats van het bevoegde bestuur te beslissen om de asielaanvraag in overweging te nemen. Op de vraag van verzoekers kan bijgevolg niet worden ingegaan omdat dit niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Verzoekers formuleren hun grieven ten aanzien van de bestreden beslissingen als volgt:

"(...)

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met dergelijke motivering aangezien het eerste stuk zijnde het vonnis tijdens de eerste asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen aangezien het slechts een fax betrof en dit geen waarde had. Dat het huidige origineel afschrift van het vonnis wel degelijk pas na de tweede asielaanvraag werd opgestuurd op 10.09.2011 en dit niet eerder had kunnen worden neergelegd. Dat het de zus van een vriend van verzoeker was nl Z.(...) A.(...) die de documenten heeft ontvangen via een vriend van de neef van verzoeker die momenteel als agent werkt bij de politie en deze documenten heeft opgestuurd. Dat het dus ten onrechte is dat men aanvoert dat dit stuk reeds in origineel had kunnen neergelegd worden aangezien verzoekers pas na 10.09.2011 dit stuk hebben ontvangen. Bovendien betwisten verzoekers het feit dat de verklaring van burens geen concreet nieuw element in deze zaak bijbrengt aangezien ze uitdrukkelijk melden dat ze nog steeds worden gezocht en het huis verzegeld is. Een dergelijke verklaring laten afstempelen door de politie is dan uiteraard totaal onmogelijk aangezien de burens zich geenszins zelf in de problemen willen stellen. Dit stuk is echter een nieuw element en verzoekers vragen dat ook uitdrukkelijk dat deze stukken aanleiding kunnen geven tot een nieuwe asielaanvraag aangezien de vorige asielaanvraag werd geweigerd omdat men juist onvoldoende bewijzen bijbracht van vervolging en derhalve dit stuk van de burens een nieuw element van vrees bewijst. Dat de bestreden beslissing tevens ten onrechte aanhaalt dat het bewijs van verzending niet aantoonde hoeveel stukken er precies worden opgestuurd en het attest is wat het is. Dat verzoekers uiteraard alleen het bewijs van verzending bijbrengen daar DHL nooit vermeldt wat er in zit, hetgeen trouwens op een schending van het beroepsgeheim zou komen maar dat de datum duidelijk bewijst dat de documenten wel degelijk na de eerste en tweede asielaanvraag aan verzoekers werden opgestuurd.(...) "

5.2. Zoals reeds gesteld voeren verzoekers in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

5.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

5.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat de asielaanvragen niet in aanmerking werden genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvragen van verzoekers niet in overweging werden genomen.

5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun derde asielaanvraag volgende documenten hebben neergelegd:

- Eensluitende kopie van een vonnis van de algemene en revolutionaire rechtbank van Teheran
- Een brief van enkele van de vroegere bureaus van eerste verzoeker
- Document van DHL

Eerste verzoeker verklaarde over deze documenten het volgende: “*Eensluitende kopie (de kopie werd afgestempeld door justitiecomplex van de wijk Shemiran) van een vonnis van de algemene en revolutionaire rechtbank van Teheran – district 5. Datum van opmaak vonnis is 26.12.1387 (=16.03.2009). Dossiernummer 957/D10/87. Tijdens mijn 2de asielaanvraag heb ik enkel een fax van dit vonnis afgegeven. De rechtbank meldt aan het registratiekantoor van de burgerlijke stand dat ze de eigendomsakte van mijn winkel moeten ‘bevrozen’ tot ze verdere informatie ontvangen van de rechtbank. Er werd nl. een borg van 200000000 Tuman aan mij gevraagd om mijn vrouw voorlopig vrij te krijgen, ik heb daarom destijds de eigendomsakte van mijn winkel afgegeven om haar vrij te krijgen. De vriend van de zoon van mijn zus doet momenteel zijn dienstplicht in het justitiecomplex van Shemiran. Via hem hebben we dit document kunnen verkrijgen, hij heeft er ook voor kunnen zorgen dat het afgestempeld en gelegaliseerd werd. Het werd via DHL naar ons opgestuurd door vrienden. Een brief van enkele van onze bureaus (van het complex waarin wij woonden) waarin zij bevestigen dat ik met mijn vrouw en twee kinderen bij hun in het complex woonde, ook vermelden dat zij sinds half maart 2009 onze woning werd verzegeld en dat tot op heden niemand van mijn familie daar is langsgesproken en dat de woning nog steeds verzegeld is. Datum van opmaak brief is 17/06/1390 (=08/09/2011). Deze brief werd samen met bovenstaand document via DHL opgestuurd. Enkele bureaus hebben ook een kopie van hun identiteitsboekje meegestuurd. Ik wil met deze documenten aantonen dat onze problemen nog steeds voortduren in Iran en dat we nog steeds niet kunnen terugkeren naar Iran. Via onze vroegere bureaus hebben we ook vernomen dat de politie van tijd tot tijd nog langskomt in het wooncomplex om te kijken of onze woning nog steeds verzegeld is. Via de vriend van de zoon van mijn zus (die zijn dienstplicht doet) zijn we ook te weten gekomen dat ons dossier nog steeds geopend is en dat we nog steeds gezocht worden. Ik vraag de Belgische Staat dan ook om onze asielaanvraag nogmaals grondig te onderzoeken en ons een verblijfsvergunning te verlenen.*”

Tweede verzoekster vertelt hetzelfde en voegt daaraan toe: “*U kan dus zelf ook vaststellen dat onze problemen die wij reeds bij onze vorige aanvragen hebben aangehaald nog steeds voortduren. Wij verkeren daardoor nog steeds in de onmogelijkheid om terug te keren naar Iran. Wij worden er nog steeds gezocht door de Iraanse autoriteiten. Ik ben door die hele situatie en onze problemen erg ziek geworden hier in België en moet daarvoor veel medicatie nemen. Indien ik zou terug gestuurd worden naar Iran dan pleeg ik hier nog liever zelfmoord want ik wil niet in handen vallen van de Iraanse autoriteiten.*”

Derde en vierde verzoeker geven dezelfde uitleg over de documenten. Derde verzoeker wijst er ook op dat ze beide documenten pas onlangs (één maand geleden) hebben ontvangen via DHL.

5.6. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, wordt over de drie stukken het volgende overwogen: “*Overwegende dat de betrokkene een vonnis dd. 16/03/2009 naar*

voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een brief van de burens met enkele van hun identiteitskaarten naar voren brengt waarin deze stellen dat de betrokkene in hun complex woonde waarbij opgemerkt moet worden een verklaring van de burens van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest van verzending, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn huis nog steeds verzegeld is en dat hij nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen betrekking hebben op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties.”

5.7. Verzoekers stellen dat ze het vonnis pas na 10 september 2011 hebben ontvangen en dat een bewijs van verzending nooit vermeldt wat erin zit. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers nogmaals het bewijs van verzending van DHL toe en ze stellen dat de datum wel degelijk bewijst dat de documenten slechts na de eerste en de tweede asielaanvraag werden opgestuurd. Het is niet omdat een stuk nieuw is of verkregen werd na de afhandeling van een eerdere asielaanvraag dat het nieuwe gegevens bevat in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209). Daargelaten de vraag of verzoekers in staat zouden zijn om te bewijzen welke documenten effectief op 10 september 2011 via DHL werden verzonden, merkt de Raad op dat verzoekers niets inbrengen tegen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het vonnis, dat op 10 september 2011 zou zijn verzonden, reeds dateert van 2009 zodat verzoekers deze reeds in het kader van hun vorige asielaanvragen naar voor hadden kunnen brengen. Door zich te beperken tot de bewering dat het vonnis niet eerder kon worden neergelegd en tot de ongestaafde beschrijving van de wijze waarop ze in het bezit zijn geraakt van het kwestieuze document, maken verzoekers niet in het minst aannemelijk dat ze dit stuk niet vroeger in hun bezit hadden kunnen krijgen, waardoor zij het pertinente motief uit de bestreden beslissing hieromtrent niet aan het wankelen kunnen brengen.

5.8. Met hun affirmatie dat de verklaring van de burens wel degelijk een nieuw element is, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk tewerk ging door te stellen dat *“een verklaring van de burens van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”*. Verzoekers lijken uit de beslissingen af te leiden dat de verklaring door de politie afgestempeld had moeten worden, wat volgens hen onmogelijk is. De Raad stelt echter vast dat verzoekers uitgaan van een foutieve interpretatie van de bestreden beslissing. Verzoekers slagen er in elk geval niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de verklaring van de burens verkeerd heeft ingeschat waardoor dit wel als een nieuw gegeven beschouwd zou moeten worden in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

5.9. Uit het voorgaande volgt dat verzoekers niet aantonen dat ze *“nieuwe gegevens”* hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt bijgevolg terecht overwogen dat *“betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*. De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN